Capítol u

Només trenta segons i tot s'haurà acabat. Trenta segons llargs com una eternitat infinita, trenta segons breus com una respiració agònica. El temps és un cos estrany, una màquina sense lleis que va íntimament lligada als girs inconstants de l'ànima humana. Res no és igual i tot varia segons les retines que ho contemplen. I encara falten trenta segons per arribar al final d'aquest malson. Trenta segons! La vida o la mort tancades en trenta segons! Tot o res en mig minut!

Per més temps que passi i encara que en el fons li agradi, sap del cert que no s'acabarà mai d'acostumar a aquest ritme, al pes de la pressió que el neguiteja, que l'altera, als instants que cauen com lloses de marbre i que sovint són com un cabdell de fil que no s'acaba mai; com més en treus, més n'hi ha. I malgrat tot, potser és precisament això el que el manté viu i sempre en estat d'alerta. És la seva droga personal.

Coneix gent a qui aquestes coses li alteren fins i tot

el funcionament natural del cos, fisiologia animal pura. El cor se'ls accelera, els nervis es tensen com les cordes d'un arc i tot és a punt d'esclatar en mil bocins. La mecànica normal de la biologia es capgira i l'organisme es converteix en una bomba de rellotgeria que pugna per rebentar-ho tot. Hi ha gent a qui li passa. Un bon dia fan un pet sense avisar i prou. Tot s'acaba. Ell no. Pateix, sua, esbufega, ho passa molt malament però sempre se'n surt. Sempre. Sigui quin sigui el final. Acabi amb l'adrenalina al cim, volant com una gavina, o bé amb la testosterona trepitjada, rebregada per terra com una catifa barata. Ell sempre aconsegueix sortir-se'n bé. Potser per això és on és i no n'hi ha cap altre al seu lloc. La glòria només és patrimoni dels millors.

Aguanta bé la situació però el que li costa molt d'assimilar són els crits. Sentir com, de mica en mica, creixen els decibels i es van acumulant a les seves orelles. Hi ha moments en què la cridòria resulta tan atabaladora que no pot ni sentir els seus pensaments més íntims, que no és capaç de captar la seva pròpia respiració, aquest panteix que cada vegada té més ritme, més nervi, més intensitat. Ell, però, sempre se sobreposa, sempre acaba aïllant-se de l'escàndol, forçant la seva ment a anar sempre per damunt del soroll, imposant-se i guanyant-lo. Aquí potser hi ha la diferència entre els que sobreviuen i els que cauen en la batalla. I ell sempre és dels que sobreviuen. I, sovint, dels que guanyen.

Ara mateix sap del cert que el futur penja d'un fil. Tot o res. Cara o creu. Blanc o negre. No hi ha ni opcions suavitzades ni mitges tintes. El primer que ha de

fer és intentar allunyar-se de la mirada que el vigila. Hi ha massa gent pendent d'ell per equivocar-se. Ha de fugir, buscar una sortida, escapolir-se. Si fuig, encara tindrà una possibilitat. Si no s'escapa, serà el final. Prova de marxar per un camí on, a primera vista, sembla que no hi ha ningú, però s'equivoca. Clava el taló a terra per impulsar-se i començar a córrer, però topa de cara amb un obstacle. L'enemic és poderós, té ulls pertot arreu i l'espera. De vegades sembla que fins i tot arribi a preveure els seus moviments. No veu altra sortida que girar i provar de lliscar per un costat. Sap, però, que si falla i no pot esquivar-lo estarà tot perdut, no tindrà una nova oportunitat.

I sent crits, molts crits, uns crits ensordidors que l'atabalen. És com la jungla, amb milers d'animals emetent els seus sons estridents i sense coordinar. No és capaç de distingir si són amics o enemics i, en qualsevol cas, sap que siguin el que siguin no li serviran de res. Només fan soroll, no l'ajudaran gens a avançar. Només pot confiar en la seva pròpia serenor per anar endavant.

Té poc temps. Se li esgoten les possibilitats d'èxit, els segons cauen a plom. Quasi els pot sentir damunt les temples, com el tic-tac implacable d'un rellotge gegant que li marca la diferència substancial que hi ha entre estar viu o estar mort.

Sis dígits inexorables que assenyalen la realitat com un destí inevitable.

Nou. Tres. Nou. Tres. Dos. Quatre.

Sua. Una suor freda que se li enganxa a la pell i que contrasta de manera violenta amb l'escalfor que li surt

del cos. Els nervis, la tensió i la temperatura interior i exterior que s'eleven sense remei. Sua massa. Un frec ràpid i nerviós amb l'avantbraç, només una dècima, la fracció justa per alliberar-li els ulls de la suor que li raja del cap i que pot posar-ho tot en perill. Nota la coïssor de la sal en contacte amb la còrnia i no pot fer altra cosa que un parpelleig ràpid, sense encantar-s'hi gaire. Necessita les dues mans i sap del cert que si perd més temps del necessari tot s'haurà acabat.

Ho intenta. No pot fallar.

Gira sobre el turmell, fa veure que se'n va per l'esquerra i, penjat d'una fracció de segon, quiet com una pel·lícula en pausa, canvia el rumb, s'impulsa cap a la dreta, surt disparat i aconsegueix deixar el seu interceptor clavat al lloc, desconcertat i dubtant durant uns instants. Guanya un temps preciós, la diferència entre la victòria i la derrota. Dues gambades poderoses l'allunyen del seu enemic. Un menys!

De cop i volta, com per sorpresa, tot i que sabia que podia passar, es troba l'arma a les mans. Dubta. No sap què fer i els sis dígits li continuen dibuixant de forma inexorable la ruta cap al no-res.

Nou. Tres. Nou. Tres. U. Set.

El cervell li envia un missatge desesperat. No queda temps. Només té dues opcions, disparar o rendir-se. Decidir-se o fugir.

Dubta.

Aixeca el cap i intenta cercar una sortida menys dramàtica, algú que l'alliberi d'aquest mal tràngol.

No té sort. No hi ha ningú a la vora per ajudar-lo.

I la combinació fatídica de les xifres implacables

canvia a cada moment. L'acosta a l'abisme, a la foscor absoluta, al desastre total.

Nou. Tres. Nou. Tres. U. Cinc.

Sap que els enemics no el deixaran en pau. No té altra sortida que disparar. Ho sap i per això intenta buscar el millor angle.

Decidir-se o fugir.

Dubta.

Decidir-se o fugir.

No pot dubtar més, no queden opcions. Ha d'actuar. Dues passes a la dreta. Ràpides, decidides, sense badoquejar gens ni mica. Una a l'esquerra i l'altra endavant, sense respirar, com si només fos un sol moviment. Absolut, rotund.

I tot i el neguit de la cursa, els batecs turbulents del cor, la respiració que se li talla a batzegades, la seva mirada es clava al centre del blanc. Els dos ulls fixos en un sol punt. El punt de l'èxit, el punt del fracàs. Només podrà disparar una vegada. Un tret. Un sol tret que per força ha de ser decisiu, letal i definitiu.

Per un instant sembla que el present es deturi i que tot trontolli. Tot i el cansament que arrossega, deixa de respirar i es queda tot l'aire a l'interior dels pulmons, a punt d'esclatar per l'esforç dut a terme.

Ja no hi ha res a fer. Un ull fix en el seu objectiu. Amb l'altre només es pot concedir una fracció de segon de distracció que li permeti avaluar l'estat real de la situació en què es troba: una ullada infinitesimal als dígits que ho han de decidir tot, als jutges implacables del seu destí.

Nou. Tres. Nou. Tres. U. Dos.

Dispara.

Els temps s'estira com un xiclet i penja del no-res.

El tret xoca de ple amb l'objectiu.

No ha fallat. La cridòria es fa insostenible. És tan ferotge que no li permet sentir l'impacte sord al mig del blanc. Ni tan sols li deixa captar l'esbufec de l'aire que, per fi, aconsegueix alliberar-se i sortir dels seus pulmons.

Tot canvia en un instant.

Nou. Sis. Nou. Tres. Zero. Vuit.

Nota a l'espatlla un cop fugaç, però no té temps d'aturar-se a comprovar-ho. Ha de retrocedir. No pot perdre el que ha guanyat. No pot deixar escapar tot el que ha aconseguit. Aixeca els braços i esbufega, com si el seu rostre, alterat per un cúmul d'emocions contradictòries, pogués arribar a ser un element dissuasiu, capaç d'espantar, d'aturar o fins i tot de fer retrocedir l'enemic, que ara comença a sentir la desesperació de la derrota, el vent de la mort bufant-li a la vora.

I el veu que s'acosta, disposat a tot. La venjança és sempre la pitjor consellera, i més quan ja no queda cap possibilitat, quan l'únic camí ha d'ignorar, per força, les mínimes lleis de la prudència. Veu com una part del seu cos s'inclina cap a la dreta, però un sisè sentit li diu a cau d'orella que no se'n refiï, que no pot ser tan fàcil. És clar que si s'equivoca és home mort. Sense perdre'l de vista, mira d'urgència els números que li marquen el destí. Tot s'està acabant.

Nou. Sis. Nou. Tres. Zero. Cinc.

Es mou a l'esquerra i salta, sense pensar. Pura intuïció. Només instint animal i moltes hores de vol. Res més. Salta i aixeca el braç. Ell també ha saltat. Ha

saltat com una molla i ha disparat. La seva mà topa amb l'arma enemiga que, de cop i volta, pels atzars de la lluita cos a cos, passa a ser amiga.

L'agafa, l'abraça i, abans de tornar a caure, es gira a l'aire mentre baixa i dóna l'esquena a l'enemic. Una nova ullada, encara més veloç, li marca la pauta exacta de la realitat, l'estat concret de les coses.

Nou. Sis. Nou. Tres. Zero. Tres.

S'atura i no pensa.

Ara sí que ho pot fer.

No pensa i espera.

Nou. Sis. Nou. Tres. Zero. Dos.

Espera i sent com l'alè del seu enemic es va convertint en un panteix desesperat.

Es belluga, aferra l'arma amb totes les forces, fa un pas a l'esquerra per guanyar temps i espera.

Nou. Sis. Nou. Tres. Zero. Un.

La desesperació del seu rival és definitiva. No hi ha res a fer.

I ell espera una mínima fracció de temps més.

Nou. Sis. Nou. Tres. Zero. Zero.

Ara sí. La cridòria ho omple tot. No hi ha ni un sol espai de silenci. Tot és un esclat, una explosió que no té límits ni fronteres. Tots criden com si fossin bojos. Una vegada més ho ha aconseguit. Són un equip però ell és l'estrella. Mira el marcador amb un somriure de satisfacció.

Noranta-sis a noranta-tres i el partit s'ha acabat. Els dos zeros romanen quiets, el compte enrere ja no té res a dir. No hi ha més pressió. Només el gust dolç i gratificant de la victòria.

Els jugadors del Dynamo de Moscou es retiren als vestidors capcots i derrotats, amb l'amargor que provoca la derrota marcada a la cara. És així, la vida. Una fracció de segon et converteix en guanyador o en perdedor. T'eleva o t'enfonsa. Mentre els altres se'n van, ells es queden al mig de la pista, escoltant tota mena de crits que es barregen.

D'una banda sent:

—Campions, campions, campions, campions!

I de l'altra:

—Bicho, Bicho, Bicho, Bicho, Bicho!

Ara és del tot conscient que és l'estrella de l'equip. Una vegada més ho ha aconseguit. A pocs segons del final, una cistella de tres punts des de fora de la línia de sis vint-i-cinc i el tap decisiu que ha trencat el contraatac final dels rivals. El resultat ho diu tot: DKV Joventut 96, Dynamo de Moscou 93. Són els nous campions de la Copa ULEB. La glòria és només seva.

En aquests moments sap que tothom se'l mira, que és el centre d'atenció de milers d'ulls, però no en té ni idea que a la grada, en un racó discret, aliè als dos únics sentiments que dominen l'estadi, l'alegria dels guanyadors i la decepció dels derrotats, hi ha un home a qui sembla que no li importi gens ni mica el resultat del partit ni tot l'ambient que s'hi viu. Ni tan sols sembla preocupat pel bàsquet. Un home que se'l mira. Un home que no li ha tret l'ull del damunt des que ha començat l'encontre. Un home que només se'l mira a ell, que té la mirada fixa en cada moviment de Ray «Bicho» Barbosa, l'estrella indiscutible del Joventut de Badalona.

Capítol dos

Al Ray se'l coneix per la seva capacitat de concentració, per una mena de do de la natura que li permet abstreure's de tot el que l'envolta i dedicar-se al cent per cent al joc. Avui, però, ha perdut per uns instants aquesta llegendària qualitat de mestre. Durant els últims compassos de la primera part, a la grada hi ha hagut una batussa que s'ha acabat amb la intervenció ràpida de la policia. Per sort, l'incident no ha estat res més que un petit enfrontament entre seguidors dels dos equips que els Mossos d'Esquadra han avortat ràpidament amb una actuació que no ha necessitat ni tan sols mètodes contundents. Quatre empentes, un parell de crits i tot solucionat.

L'enrenou li ha fet perdre la concentració just al moment en què anava a tirar a cistella. S'ha distret i la bola ha tocat ferro i ha tornat a la pista. Per sort un dels seus companys ha arribar amb facilitat al rebot i la jugada s'ha tancat amb dos punt a favor de la

Penya. Després, en veure el que passava, l'àrbitre ha aturat el partit fins que no s'ha restablert l'ordre a la graderia.

Els protagonistes han estat un grup de nois i noies que han captat l'atenció des que han arribat a l'estadi. En total són quinze, res si ho comparem amb les tretze mil persones que caben al pavelló i que avui és ple fins a la bandera. Tot i així, s'han fet sentir en tot moment i, fins i tot, han provocat un cert sentiment de respecte entre els seguidors contraris que tenen al seu voltant.

S'han passat tot el partit saltant, cridant i bevent. Beuen una barreja especial d'Anís del Mono, una beguda de fortes arrels locals i que, tot i que ara ja només sigui un vestigi quasi arqueològic del passat i que la seva comercialització no tingui res a veure amb la ciutat, ells han adoptat com una mena d'emblema de grup, com un signe poderós d'identitat tribal. Barregen el licor amb refresc de llimona i entre ells n'hi diuen un Monki. La dolçor de l'anís i la frescor de la llimonada la converteixen en una veritable bomba de rellotgeria capaç de trastocar els ànims més soferts.

I avui el grup ha arribat al pavelló amb ganes de cridar, de beure i, sobretot, de buscar raons.

A diferència del que passa sovint al món del futbol, els seguidors del bàsquet acostumen a ser gent més ordenada i poc donada a la violència. Però sempre hi ha excepcions i, de vegades, apareixen petites bandes com aquesta que, amb l'excusa barata i fàcil que els brinden les aglomeracions, la tensió de les competicions esportives i el seu entorn, intenten

canalitzar i justificar el seu afany destructiu i les seves ganes de baralla.

Ells s'han passat tot el partit molestant la gent que tenien a la vora. De fet, van comprar les entrades amb tota la intencionalitat, pensant que la distribució de les localitats els situaria enmig dels seguidors de l'equip contrari, un lloc ideal per provocar. I tot i que les seves expectatives no s'han complert del tot, han estat molestos, desagradables i un pèl violents. Però no han arribat a provocar incidents greus, en part pel respecte que inspiraven als seguidors del Dynamo i en part per la por de no ser detinguts pel dispositiu policial especial que s'ha muntat per vigilar el partit. Empentes, algun cop, molts crits, molts insults i fins i tot algun intent d'agressió més o menys controlat han estat la tònica general del seu comportament. Amb l'objectiu de fer-se forts, no han fet més que gallejar i intimidar els veïns de seient, aficionats pacífics que han vingut de l'altra punta d'Europa per gaudir d'un partit de bàsquet i no per partir-se la cara sense cap motiu amb una gent que no coneixen de res i que, de ben segur, no tornaran a veure mai més a la seva vida.

La situació només ha estat a punt de descontrolar-se durant uns instants, quan han intentat estirar una de les banderes del Dynamo amb la intenció de cremar-la. Els russos s'hi han resistit i la cosa hauria acabat malament si no hi arriben a intervenir ràpidament els agents que vigilaven el públic.

Encara que no els entenguin, els russos poden comprendre que sota els gestos obertament provocadors i les converses en veu alta, quasi a crits, hi ha històries

carregades de violència i mala llet, ganes de fer mal, afany de destrucció i necessitat de buscar la més mínima resposta per justificar d'una manera o altra les seves accions violentes. Potser per això, i malgrat les constants provocacions, no han presentat batalla en cap moment. S'han dedicat a seguir les evolucions dels jugadors a la pista, sense fer gaire cas al grup de brètols que els ha tocat a la vora.

Parlen entre ells en veu alta, com si volguessin reafirmar el seu poder i, de passada, definir i marcar el seu territori. S'expliquen algunes de les aventures que han protagonitzat, històries que els fan sentir molt orgullosos del que són, que els reforcen com a grup armat, que és el que volen ser i que no són altra cosa que baralles covardes on la superioritat numèrica dels atacants és sempre una peça fonamental a l'hora d'aconseguir la victòria final.

—Mira aquest *rusky* d'aquí al costat. Té un nas estrany. Té cara d'haver sortir d'un corral de porcs.

—Sí, té la mateixa cara que el paio que vam trobar la setmana passada a la platja, ho recordeu?

—Ara ja no la té la careta de tocinet, aquell. Després dels quatre mastegots que li va clavar el Max ara té cara de planxa —diu un d'ells tot aixecant la veu i cridant els altres.

—Careta de *tocinet!* —crida un tercer, assenyalant amb el dit el noi que és objecte de les burles, mirantlo amb posat desafiador, mentre imita el so d'un porc amb la boca—. Oink, oink! Oink, oink!

I tots comencen a riure després de sentir-lo, i a imitar el so que fan els porcs.

—Oink, oink! Oink, oink!

—Oink, oink! Oink, oink!

—Què us sembla, agafem aquest cara de *tocinet rusky* d'aquí al costat i li canviem per una cara de planxa? Qui s'hi apunti que aixequi el dit.

—Per mi cap problema —crida el Ben—. A qui li fa gràcia matxucar *ruskys?*

—A mi.

—A mi també.

—I a mi.

—Oink, oink! Oink, oink!

—Oink, oink! Oink, oink!

—Va, fotem-li una cara nova, així quan torni a casa seva no el coneixerà ni sa mare.

—Jo també m'hi apunto —diu el Tim aixecant-se del seient.

—No aneu tan ràpid que allà al davant hi ha la pasma —diu el Max assenyalant cap a la pista on just al davant seu hi ha una parella de Mossos d'Esquadra que els vigilen constantment.

—I des de quan et fan por aquests *maromos* a tu? A veure si ara resultarà que després de tanta boca ets un gallineta.

—Gallineta ho serà ton pare, si és que l'has conegut alguna vegada. Ara no voldràs que ens fotem de garrotades aquí al mig i que ens enxampin com uns principiants abans de clavar-li el primer mastegot al *rusky*. Que no veieu que des del que ha passat abans no ens treuen els ulls de sobre, aquests polis?

—I què? Si es posen pesadets, els partim la cara i s'ha acabat.

—Molt *xulo* ets tu… i molt burro —li crida el Max fent-lo seure d'una estrebada—. Què vols, acabar a la garjola de la manera més estúpida del món? —diu mentre li pica l'ullet per calmar-lo—. Aquesta nit tinc grans plans i no ens convé anar a la presó. A més vull veure acabar el partit.

Capítol tres

Els vestidors del pavelló són la demostració pràctica del que ha de ser l'eufòria desfermada. Només se sent saltar, cridar i, de tant en tant, l'esclat sorollós del tap de suro d'una de les moltes ampolles de cava que corren de mà en mà i que serveixen per arrodonir el triomf i donar-hi el toc necessari de celebració. Flaixos brillants que impacten als ulls. La llum potent dels focus de les càmeres de televisió. Les veus dels periodistes que reclamen un moment d'atenció i pugnen per fer-se sentir enmig de tanta cridòria, que volen arrencar algunes paraules de joia dels protagonistes per encetar la secció d'esports dels diferents mitjans de comunicació que representen.

Tots busquen la proximitat, la imatge i la veu de l'heroi del partit. Tots volen les declaracions de Ray Barbosa, el relat en primera persona de l'artífex de la victòria, la narració en veu pròpia de la cistella de tres punts i del tap que han donat l'esperada victòria al DKV.

Ell, suat i sense samarreta —l'ha donat no sap ben bé a qui només d'entrar al túnel—, treu el cap per damunt d'un núvol de micròfons, gravadores i telèfons mòbils que busquen capturar les seves impressions. Encara sort que els seus dos metres i deu centímetres li donen una perspectiva diferent de tot el que l'envolta. D'altra manera estaria literalment colgat sota l'allau periodística que ara l'assetja i l'aclapara, per tal d'aconseguir com sigui les seves primeres impressions després de la gesta.

Se sent bé. Fa esforços per anar entenent tot el que li diuen enmig d'aquest batibull inintel·ligible. Hi ha paraules que se li escapen, que perd enmig d'aquest desconcert de crits i neguits. S'esforça per anar responent amb un mínim d'ordre, però se li atropellen les sensacions al cap i les frases a la gola. Són els campions i ell ara és l'estrella de l'equip.

Aquesta és la primera temporada que és aquí, però ja l'estima tothom. El reconeixen pel carrer i, si bé és cert que la seva alçada i el seu color no li permeten passar desapercebut, s'ha convertit en un autèntic ídol de l'afició de Badalona. I, a més, està segur que això d'avui el convertirà en un autèntic heroi popular.

Només una temporada i sembla que hi sigui des de sempre. Des de sempre. Des de sempre…

De cop i volta es fa un silenci estrany dins el seu cap i la memòria li fuig enrere, disparada com un coet. Un cop de llum instantani i molt més fort que els flaixos incansables dels fotògrafs que no es deturen ni un moment.

És un record en forma de llamp. Ràpid i vigorós.

El temps retrocedeix a velocitat de vertigen i, sense adonar-se'n, es veu jugant amb la samarreta dels San Antonio Spurs. Una promesa jove que lluita per convertir-se en una realitat sòlida. L'entrenador li va donant cada vegada més minuts i ell se'ls treballa a fons, sense malbaratar-ne cap, sense descansar, batallant cada punt, cada rebot amb el mateix impuls amb què avui ha clavat la pilota a la cistella des de la línia de sis vint-i-cinc. Cada gota de suor compta, cada gram d'energia és una possibilitat d'ascendir en la cursa cap a l'èxit. Ell s'ho treballa a consciència. Li cal deixar enrere el seu passat, enterrar-lo per sempre més, i aquesta és l'única i la millor oportunitat que té per fer-ho. No la pot deixar escapar de cap manera. Si ho fa, l'ahir el vindrà a buscar i aleshores no el podrà guanyar encara que vulgui.

Corre, sua, treballa cada punt, apura cada jugada. Fins i tot és capaç de liderar l'equip en moments concrets i de portar-lo cap a contraatacs brillants. Una actitud que engresca els seguidors i que molesta força Kevin Saphiro, que fins aleshores era l'estrella indiscutible de l'equip i, de fet, el seu propi heroi fins que van començar a competir per un lloc destacat a la pista.

L'ascens és lent però constant. A cada partit aconsegueix més cistelles, més punts, més rebots, més taps defensius, més joc, més protagonisme, més fervor de l'afició, més crits repetint el seu nom a l'estadi.

—Ray! Ray! Ray!

I, és clar, també més protagonisme mediàtic i menys presència de Kevin Saphiro a les seccions d'es-

ports dels mitjans de comunicació locals i nacionals. I ràbia, molta ràbia continguda i mal dissimulada en contra seu. Una ràbia eixordadora que esclata com un tro durant el partit decisiu amb els Denver Nuggets. Pocs segons per acabar, jugant a casa i el marcador 72 a 73. En Saphiro aconsegueix la pilota i corre tot sol per la banda dreta fins arribar a la vora de la cistella contrària. Té bona posició, cap rival que el pugui inquietar. Es prepara per intentar un tir i, de cop i volta, com si s'hagués activat un ressort ocult, l'estadi esclata en un crit únic:

—Ray! Ray! Que tiri el Ray!

Una reacció espontània del públic, una mena de demanda clamorosa d'un premi que els seguidors de l'equip creien que, per la temporada que havia dut fins aleshores, es mereixia més el Ray que no pas el Kevin.

El Ray és a l'altre costat de la pista, a la mateixa alçada que el Kevin en relació amb la cistella. Només dos defensors els separen de l'objectiu. No hi ha cap raó de pes que justifiqui que en Saphiro li hagi de passar la pilota a en Barbosa. Fins i tot es pot dir que el líder es troba en millor posició de tir que el seu company. Només hi ha el desig del públic, una raó que pot arribar a ser més poderosa que la més objectiva de les realitats.

Van ser pocs instants, però els suficients per posar-lo molt nerviós. En Saphiro, ferit en l'amor propi, no va fer cas dels crits i, en lloc d'aturar-se i continuar la jugada fent una passada al Ray, va decidir tirar a cistella. Ho va fer una mica nerviós i descentrat pels crits del públic que ja s'havien escampat per tota la graderia i s'havien convertit en un clam generalitzat.

—Ray! Ray! Que tiri el Ray!

—Ray! Ray! Que tiri el Ray!

I la pilota, impregnada amb els nervis del jugador, va fer un gir estrany a l'aire, va tocar anella, va rebotar al tauler i va tornar a la pista. Un dels dos defensors dels Nuggets va saltar amb totes les seves forces, però el Ray, més ben situat i una mica més atent i ràpid, va agafar la pilota a l'aire, va tocar terra amb la punta de les sabatilles i, abans que el contrari no s'hagués girat per recuperar la posició, ell ja tornava a saltar amunt. Un silenci sepulcral es va ensenyorir de l'estadi. Un gir de cintura a l'aire, una paràbola neta que talla l'espai com un avió, i la pilota que entra acaronant la xarxa i es converteix en dos punts, dos punts preciosos i definitius. 74 a 73.

Un punt per damunt dels contraris al límit exacte del temps reglamentari. Dos sentiments desbocats: la victòria, l'esclat de l'alegria que, per un moment, havia penjat d'un fil; i, com no podia ser d'una altra manera, una xiulada espectacular dirigida a Kevin Saphiro quan va abandonar la pista camí dels vestidors, amb l'odi pintat al blanc dels ulls i la fúria brollant-li per tots els porus de la pell.

Quan van sortir a recollir la copa, l'esbroncada a l'antic líder de l'equip va ser encara més forta. El públic pot passar de l'amor a l'odi en un instant, no perdona les traïcions i és una massa que, quan es decideix per una cosa determinada, no suporta que li portin la contrària. Potser tot hauria canviat si el tir d'en Saphiro hagués entrat i s'hagués convertit en els dos punts de la victòria. Però va llançar i va fallar quan tothom li de-

manava que cedís l'honor a en Barbosa i els pecats de l'orgull costen de perdonar en situacions així. I més encara quan la sort no juga al teu costat, com li va passar aquell dia al pivot dels Spurs.

El capità, només de rebre la copa, la va aixecar entre els udols de satisfacció del públic i en comptes de passar-la al líder de l'equip, com hauria estat lògic i com havia fet sempre, la va deixar a mans del Ray. Era la coronació oficial d'un nou rei. L'estadi s'enfonsava d'emoció i la mirada d'en Saphiro s'omplia d'odi, d'un odi visceral i ferotge, d'un odi que marcava el final d'una època i el començament d'un temps nou. Naixia el fenomen «Bicho» Barbosa i també una animadversió sense fronteres. Aquella mirada era ressentiment absolut, odi sense límits. Una mirada que semblava demanar la desaparició i la mort de l'enemic. Una mirada que, malgrat el pas dels anys, el Ray encara no ha oblidat.

Capítol quatre

L'esclat d'un tap de suro i els crits de festa que l'acompanyen l'arrenquen de la divagació mental.

—Campiooons, campiooons! Oe, oe, oeee —criden tots.

La cridòria el torna a la realitat i veu que als vestidors del DKV tot és un mar d'eufòria gens contingu-da. Han estat només uns instants, els suficients per reüllar el passat, un flaix, una mirada, el record d'aquell odi ferotge que li va glaçar la sang i que el temps i els èxits aconseguits després encara no han pogut esborrar. El batibull el torna a posar en situació. El seu cervell recupera el present i es veu capbussat en una gran espiral de crits, de salts, de felicitacions. Són els nous campions i s'ha de celebrar. Fa un glop de cava d'una ampolla Jeroboam de tres litres que circula de mà en mà. Les bombolles li fan pessigolles a la boca i, per un moment, s'oblida del passat i es deixa encomanar per l'ambient d'alegria que regna

als vestidors i que s'escampa per tot el pavelló i, a hores d'ara, per tota la ciutat.

Però a la porta hi ha algú que no sembla participar de tanta disbauxa, una figura una mica aliena a la festa, massa seriosa per trobar-se enmig d'una celebració com aquella. Un home que, malgrat les empentes, els xiscles, els aplaudiments, les anades i vingudes dels uns i els altres i el frenesí constant, procura mantenir-se al seu lloc i no apartar ni un moment la mirada de Ray Barbosa. Dos ulls que l'observen, que d'una manera o altra el vigilen i escruten tot el que fa. Dos ulls foscos i penetrants que segueixen tots els seus moviments, que controlen fins i tot el moment en què el cava de l'ampolla gegant li entra gola avall. Dos ulls que l'han seguit durant tot el partit i que no l'han deixat ni un minut sol.

La festa tot just ha començat i tothom sap que durarà moltes hores, que cap dels presents acabarà la disbauxa abans de les cinc o les sis de la matinada. Després, a intentar dormir, si els periodistes i les felicitacions d'arreu del món ho permeten. I al vespre, l'ofrena del guardó a la ciutat des del balcó de la plaça de l'Ajuntament, enmig del fervor popular de tota la gent que no ha pogut ser a l'estadi i que també senten la necessitat d'acostar-se als nous herois, de compartir l'eufòria del triomf i de fer que Badalona esclati d'alegria pel nou títol que brillarà amb llum pròpia a les vitrines del club.

Tothom sap, ho manen els costums no escrits, que una celebració així s'acaba sempre amb un bon sopar i rematant la jornada en una discoteca. És la tradició.

Ho sap tothom i l'home que no ha deixat d'observar Ray Barbosa, també. Per això s'obre pas entre la gentada que converteix el passadís dels vestidors en una bellugadissa llauna de sardines i, amb no poques dificultats, aconsegueix sortir a l'exterior.

Una vegada al carrer, respira a fons i, enmig la forta contaminació lumínica que envolta l'estadi, mira al cel i veu una nit fosca, sense lluna ni estrelles. Perfecte. Tal com ho havia previst. La claror no és una bona aliada dels seus plans. Li anirà bé tenir la foscor jugant al seu equip. Riu del símil esportiu que acaba de pensar. Camina uns passos i prova de deixar de banda l'enrenou de gent que crida i salta al seu costat fent anar banderes verdes i negres i cridant «campions, campions», com si tot allò fos una part essencial de la seva vida.

Arriba a la vorera, aixeca el braç dret i reclama l'atenció d'un taxi que s'atura davant seu. Abans de pujar-hi té cura d'abaixar-se una mica la gorra, per tal que li tapi els ulls, i d'estirar la bufanda per damunt la boca. D'aquesta manera, i enmig de tanta alegria, ningú no serà capaç de recordar trets específics concrets sota l'equipació verda i negra de seguidor de la Penya que dissimula i unifica tothom.

El taxista té el so a tot volum, seguint els comentaris dels locutors que transmeten l'alegria que regna entre els jugadors i els seguidors del DKV. L'abaixa quan l'home entra al cotxe.

—Quin partit! —exclama el taxista apartant els ulls d'un petit aparell de televisió que té al costat del volant i girant-se una mica cap a la porta que s'acaba

d'obrir—. Quin partit! —repeteix el taxista quasi sense mirar-lo.

Sense sospitar gens ni mica quan veu pujar al cotxe un home amb la cara tapada amb la gorra i la bufanda de la Penya. Cosa que en un altre moment li hauria fet disparar totes les alarmes i les prevencions, però l'alegria de la victòria i les circumstàncies especials de la nit conviden a una certa complicitat sense recels i a una laxitud de la prudència.

L'home respon amb un lacònic «sí» i recita l'adreça, tenint cura de forçar la veu i donar-li una aparença del tot afònica. D'aquesta manera el taxista no la podrà reconèixer mai per més que ho intenti i, de passada, s'estalvia la conversa.

—Hem cridat molt aquesta nit, oi? —pregunta el taxista.

—Sí —li respon ell, forçant encara més la veu i donant per tancat qualsevol intent d'aproximació verbal.

L'adreça és un petit carrer del nucli antic de Badalona, un lloc de la zona coneguda com Dalt la Vila, amb un encant especial, plena de casetes baixes de, com a màxim, tres pisos d'alçada que, malgrat això, no han pogut oposar-se al veïnatge d'uns edificis de nova construcció que canvien la fesomia del barri.

Al començament del carrer hi ha uns bancs de fusta i, pel mig, un grapat de plàtans centenaris. N'escull un, s'arrauleix entre dos cotxes aparcats, s'apuja el coll de la gavardina i espera.

Capítol cinc

Els voltants del pavelló de la Penya són un formiguer de gent que va amunt i avall. Seguidors d'un equip i l'altre posen de manifest les dues cares de la moneda, la victòria i la derrota. Dos nois i dues noies, amb el cap cot i samarretes i bufandes amb els colors del Dynamo, es lamenten del resultat i especulen amb la possibilitat que l'últim llançament d'en Barbosa no hagués entrat. Aleshores serien campions i tornarien a casa amb la satisfacció de l'èxit. De totes maneres no està tot perdut. Ells no han vingut amb l'expedició de seguidors del club. Han aprofitat la coincidència amb el partit per programar-se uns dies de vacances. Quan tots siguin a casa, ells encara gaudiran de la calidesa del clima mediterrani.

Van trobar habitacions a l'Hotel Miramar, un petit establiment situat al carrer de Santa Madrona, a primera línia de mar, un lloc tranquil i familiar creat l'any 1945 en un punt immillorable de la ciutat; tot

un luxe per als sentits. Sortir al balcó i trobar-se el sol i el mar al davant és un regal per a gent com ells, que vénen del fred i d'un clima dur, ferotge i molt complicat.

Una de les noies, l'Alina, treu el plànol de la bossa i, després de mesurar les distàncies, proposa agafar un taxi, anar fins la plaça de l'Ajuntament, veure l'edifici i després anar caminant amb calma cap a l'hotel. Els altres, decebuts pel resultat del partit i sense cap ganes de tancar-se a l'habitació, accepten l'oferiment sense protestar.

Els costa trobar un taxi i encara més fer-se entendre. El taxista no parla gens d'anglès i, naturalment, rus tampoc, i ells no parlen espanyol. Reciten l'adreça tal com surt al plànol, plaça de la Vila, amb no poques dificultats de pronunciació i fan tot el trajecte sense dir res. Cap dels quatre tampoc no veu que algú els ha estat observant des que han sortit del pavelló i, és clar, tampoc no s'adonen que els segueixen.

Arriben a l'Ajuntament, paguen la carrera, baixen i s'entretenen passejant per la plaça. Tot i que se l'imaginaven més gran, els agrada. Es fan algunes fotografies asseguts als bancs, a la porta del consistori i també amb el carrer del Mar de fons, encara que amb la llum del flaix és difícil de veure res que no siguin els primers plans de la cara i del cos. Els estranya que no hi hagi cap monument, alguna estàtua on fotografiar-se, alguna icona de la ciutat. Després continuen caminant pel carrer de Francesc Layret amb la intenció, sempre sense perdre de vista el

mapa, de baixar pel carrer de Prim, acabar al davant de l'hotel i asseure's a menjar i beure alguna cosa al restaurant L'Antillana, un local que han vist abans del partit.

Concentrats en la tasca d'anar dibuixant la ruta, continuen sense adonar-se que són objecte d'una vigilància discreta. De tant en tant passa algun cotxe fent sonar el clàxon i onejant banderes verdes i negres per recordar-los que aquella Copa no anirà a les vitrines del seu equip, que tornaran a casa amb les mans buides.

L'Oksana s'agafa al braç del Leonid, li acarona la galta i li fa un petó als llavis mentre l'Oleg estreny l'Alina per la cintura i l'estira cap a ell. D'aquesta manera arriben fins la cantonada, on l'Oksana veu un parc infantil i sent la temptació imperiosa i adolescent de lliscar pel tobogan. A aquelles hores ningú no els dirà res.

—Ets com una nena —li diu en veu baixa el Leonid, i tots quatre riuen sense pudor.

Puja per les escales del tobogan, s'asseu a dalt de tot i es deixa lliscar pendent avall. Quan arriba a baix, els seus amics aplaudeixen la gesta. Després agafa la mà de l'Alina i l'estira cap a un dels balancins de joc. S'asseuen una a cada costat i comencen a pujar i a baixar tot fent sorolls guturals i deixant anar sonores riallades.

Els dos nois, arrossegats per l'alegria espontània i fresca de les noies, s'enfilen a una caseta i, amb no poques dificultats, s'encabeixen tots dos en un espai pensat per a criatures de tres o quatre anys. Un cop

dins, i mentre riuen i criden demanant auxili a les noies, no veuen com se'ls acosta algú.

Són dos grups, un de quatre i l'altre de cinc persones. Els han seguit des que s'ha acabat el partit, han aparcat les motos a la vorera del carrer, fora del camp de visió de les dues parelles, i s'han acostat en silenci al parc. Porten els cabells rapats al zero, botes militars i samarretes, bufandes i gorres del DKV.

Un dels del grup, el que és més a la vora de les noies, fa voltejar el casc integral i l'estavella contra el nas de l'Oksana, que cau d'esquena i va a parar a terra amb la cara ensangonada. Mentre l'Alina és incapaç de cridar, amb la gola tenallada per l'ensurt i per la bufanda d'un dels agressors. Dos dels nois l'agafen, l'arrenquen del seient de fusta, i mentre la fan caure a terra, d'una estrebada li fan saltar tots els botons de la camisa.

El Leonid i l'Oleg no tenen ni temps de reaccionar. Encaixonats com estan dins el petit habitacle infantil, es veuen agafats per sorpresa i sense possibilitats de contraatacar. Després de sentir el crit de l'Oksana no poden ni tan sols defensar-se. Es veuen arrencats del lloc on són i, després d'una caiguda vertical d'un metre i mig, van a parar a terra.

A l'Oleg la primera embranzida fa que xoqui contra la porta de la caseta i sent un dolor molt fort al colze. En aquell moment pensa que se l'ha trencat, però no té ni temps de queixar-se. Una sòlida bota militar li va a petar a l'alçada dels ronyons just a temps de veure com la resta del grup comença a pegar cops de puny al Leonid.

Cap dels quatre entén res del que està passant. No saben explicar-se per què els peguen, però en veure les bufandes verdes i negres comencen a tenir clar que són víctimes d'uns fanàtics que els ataquen només per anar amb els colors del Dynamo. L'Oleg encara té esma per pensar que el més lògic seria que els perdedors, moguts per la ràbia, agredissin els guanyadors, no al revés com els està passant a ells.

L'atac no dura més de quatre minuts, però resulta ferotge, contundent i devastador. Als dos nois els han cosit a puntades de peu, i a les dues noies, a més de deixar-les amb tota la roba esquinçada, els han omplert el cos de blaus i de ferides. De cop, un dels atacants xiula. És un xiulet agut, tallat i breu, com una contrasenya apresa, i tots marxen disparats. Al moment se sent el soroll molest i esquerdat dels motors de les motos, barrejat amb uns crits animals de victòria.

Al cap d'un quart d'hora, una patrulla de la Guàrdia Urbana que fa la ronda per la ciutat, descobreix els quatre russos estirats a terra, sense forces per bellugar-se. Davant la impossibilitat per comunicar-se amb ells i en veure l'estat en què es troben, un dels agents demana dues ambulàncies i els traslladen tots quatre a l'Hospital Universitari Germans Trias i Pujol amb lesions de pronòstic greu i politraumatismes per tot el cos. Primer de tot els curaran i després ja hi haurà temps per esbrinar què ha passat exactament.